اغزن سیم

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نصیر احمد احمدي

WWW.KETABONA.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سیم

ناول

لیکوال:
نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

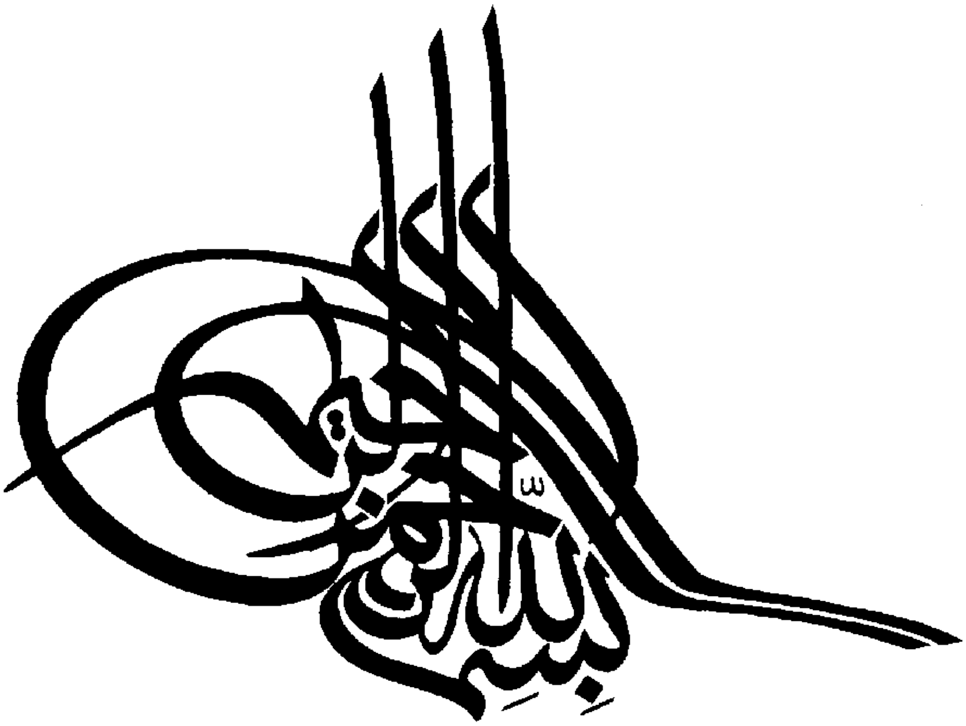

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
ـمرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
ـفکر دې وکړ؟
ومې لیکل:
ـته څوک يې ؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
ـ ستا دوه ـدرې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
وېې لیکل:
ـسلام
وعلیکم. ته څوک يې؟
ـام م م... ضروري ده؟
ـهو
ـدوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
ـپوره ځواب نه و.
ـها ها ها...
ـولې خاندې؟
وېې لیکل:
ـزما د ژوند کیسه لیکې؟
ـنه !
ـدوه ویشت کلنه یم.
ـدوه ویشت کلنه يې که دوه ویشت کلن؟
ـها ها ها... دومره بې باوره؟
ـد باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه يې ونه ليکل.
په کيسه کې يې نه شوم ګړی ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه وليکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خير ورورسېږي. که امکان لري، د ټليفون نومره دې راته ايمېل کړه.
ومې ليکل.
ـيې؟
نه وه.
نومره مې ور وليږله.

* * *

تياره وه، په نيازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نيازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وګرځېدم. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، تليفون وشرنګېد، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورووړ:
ـهلو!
ښځينه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه! څوک ياست؟.
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:
ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.
ومې خندل:
ـ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.
په خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورتې (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ را په زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د دېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:
ـ وبښه، پيسې خلاصې شوې.
ومې ويل:
ـ زه دې بر ګشنه يم؟
ويې خندل:
ـ ولې.
ـ هيڅ! ما ټلېفون درته ونه کړ.
په خندا کې يې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ويل:
ـ دورواغ نه درته وايم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا يې زور ونيو، له خندا سره يې بل ښځينه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ويل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وايي چې دېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ايټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګليسي زده ده.
ومې ويل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نرى غږ راته، بيا يې يو دم وخندل:
ـ بيړه دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف درباندې راځي.
ځواب مې وانه وربد.
ومې ويل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.
يودم يې وخندل:
ـ هې! په مصرف پسې يې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې کې يې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:
ـڅلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټلېفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اند ېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يو اځې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.
ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:
ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟
درې بجې ځواب راغی.
ـوبښه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت و نه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
نيمه شپه وه، زنګ راغی، ټلېفون مې غوږ ته ونيو.
ـهلو
ويې ويل:
ـوبښه، پوليس راغلي ول.
حيران شوم:
ـولې؟
ـبس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هيله !
ـوايه.
ـګوره !
په خبره کې ورولوېدم
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ویل:

ـکړې سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.

خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخي کې یې وویل:

ـنه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یوازې له رنګه، یو څه توره یم.

ومې ویل:

ـښه! هیله دې یاده کړه!

ویې خندل:

ـهو! ته ټلیفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

ـولې؟

ـهسې، مصرف درباندې راځي.

په خبره کې یې ور ولوېدم:

ـ وړې درته ښکاره شوم؟

ویې خندل:

ـهیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلیفون هم باید زه درته وکړم.

ومې ویل:

ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.

ویې خندل:

ـکه مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته.

ـسمه ده صیب.

خندا یې زور ونیو:

ـمننه صیب.

ټوخي واخیسته، تر ډېره یې وټوخل، بیا یې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت یې وویل:

ـیوه دقیقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلیفون یې پر یوه کلک شي کېښود، مېز یا کوم بل څه.

ټیټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارینه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بیا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وویل:

ـښه، نور؟

ومې پوښتل:

ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نیول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس يې ولې زما کوټې ته را پرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟
ـهيڅ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دی چې ډېرې خبرې درته نښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوا ځې لس دقيقې په ټليفون کې را سره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړې دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړې؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې را ولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلې شوم.
ويې ويل:
ـګوره !
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کېږي.
ومې ویل:
ـسم وایې صیب.
ـنو ته یې دروغ بولې؟
ـنه، خو یوه خبره ده، مابه ټلیفون غوږ ته نیولې وې، که به ستا کیسه لیکم؟
ویې خندل:
ـا م م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـاورې؟
ویې خندل:
ـفکر ته مې پرېږده !
یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردۍ مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنیټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به یو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښیښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکې ور روان ول.
ومې ویل:
ـواوره اوري.
خوب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا یې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته یې نوي کسان نیول، د انتخاب واک، ما او زما یوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلویښت کسه وو، یو، یو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راویستل، دوی ته مو باید درې ورځې ورکشاپ نیولی وای، ځکه دفتر یوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډیو یې خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
ورځ تېره شوه، خو ما دومره وخت ونه موند چې ایمیلونه وګورم.
لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخیستل، یخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډېره پورې ترلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تيارې خوند رانه کړ، غيرت راته ودرېد، د کوټ په لستونو کې مې لاسونه ننه ايستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته رانه ستورې ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، ببسپکه رڼا يې پر ژېړې تلې سپينې ليکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راوخيستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو يې خوند خراب کړی و، يخ وهلې ول.
د کړايي مينځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نيولی و، کتاب مې راواخيست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسيج و، يوه ملګري مې ليکلي و:
ـمزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته و مې ليکل:
ـنه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا يې نه ورکېده، ورته و مې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب يې نه راکاوه.
پينځه دقيقې وروسته مې بيا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټينګه کړه، لنډ يې وويل.
ـوروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغی، تلويزيون مې ولګاوه، په يوه چينل کې امريکايي فلم و. رينګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې ليدلی و، خو زړه يې نه را واهه، له لوړ تخيل، تصوير او قوي ليکنې څخه مې يې خوند اخيست.
پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.
ويې ويل:
ـوبښه، زندان ته تللې وم
حيران شوم.
ـهلته دې څه کول؟
ـد پلار لېدو ته.
ـپلار دې بندي دی؟
سوړ اسويلی يې ويست.
ـهو ! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
يو دم غريو واخيسته، په ژړا کې يې وويل:
ـپوهېږې ! زه يې سمه نه پېژندلم.
غلې شوه.
و مې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غريو کې يې وويل:
ـنو څه وخت به زما کيسه ليکې؟
ـپه ټليفون کې نه کيږي.
ـبس ! سبا ته دې ايمېل وګوره.
ومې ويل:
ـستا نوم؟
مريم.
يوه شېبه غلې شوه، بيا يې په مړاوي غږ وويل:
ـستړې يم، ډېره ستړې، وېريږم چې کيسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځينه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته ګوډه انګليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مريم وويل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وايي چې دوا وخوره.
يودم يې وخندل، خو خندا يې جړه وه، غريو پکې ګډ و، ويې ويل:
ـپوهېږې ! دا شني سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پينځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ يې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټليفون درته کوم، خو ايمېل دې هېر نه شي، ويې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپيوټر چالان کړ، خو د مريم ايمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو کسانو ورتيا مو مالومول، ځيني يې ښه ول، فکر يې درلود.
رخصتۍ ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلی و، لنډه جمله يې ليکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، يو خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکې کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.
د مريم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرګ يې لنډ دی. مننه.
شايد زما په خبرو کې اضافي ټکې ډېر وي، په خپله پوهېږې، يوازې د کار ټکې ترې درواخله. تا رښتيا ويل، کيسه اوږده ده، په ټليفون کې نه ويل کيږي، بس ! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني پوښتني ولري، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.
ټوخي واخيسته، یو سوړ اسويلی يې ویست، ویې ویل:
ښښه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یوا ځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شي او نور پيغور ورکړي.
بس ! څه درته وو ایم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.
مریم غلی شوه، وروسته غریو واخيسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:
_اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.
یو نارینه غږ مې واورېد ، غږ رانږدې شو ، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:
_ښه يې؟
مریم ځواب ورکړ:
_هو
سړي وویل:
_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.
چوپه چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.
مریم په غریو کې وویل:
_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.
یوه شېبه غلې شوه، بیا يې خپله خبره پسې وغځوله:
_ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځيني يې په ماته ګوډه انګلیسي پوهېږي، پام رابانديې کوي، نه پوهېږم، یا به يې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.
پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورتې نه رانه کیږي، په بېړه خوله او غاړه راپاکه کړي.
لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد ، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسې په همدې روغتون کې کار کوي.
زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.
بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وریځ وي، هر څه بې روحه ښکاري ، یوا ځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.
په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و ، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.
مریم ټوخي واخيسته، یودم یې وخندل، ویې ویل:
_اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ څو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختېګر راوغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو مازدیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
ـ خزانه مې پیدا کړه!
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـ دا وینې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه یو څه کېندل شوي و، ځیره شوم، لیکلي یې وو.
مریم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نیټه وه.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ورو یې وویل:
ـ ښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې یې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ویل یې چې ګډ میراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېرې سړی و، د دعوو حوصله یې نه لرله، زړه یې مات شو، د کوټو کار یې په نیمایي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بیا مو هیڅوخت کلي ونه لید.
مور د کابل په خیرخانه کې اوسېدو، کوچینۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وروکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
ـ پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و.
ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینۍ دروازې ته وروختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي څېره ونیوله او وبه یې ویل:
ـ پلاره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس ! مورېټول دې ته شوي و ، يوائې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شيبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد ، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس ! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
ورېدم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و ، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو شکه (مزه) ور وتلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټليفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزي؟
يودم يې وخندل:
_اه ، وبښه، سلام !
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هيله !
_وايه !
_ داځل يو څه ډېرې خبرې راوليږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلې شوم.
ويې ويل:
_هو رښتيا ، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:
_هغوی غزني ته تللي دي.
ویې خندل:
_غړدي خوبولی دی. څو بجې دي؟
ټلیفون مې سترګو ته ونیو.
_یوولس.
ویې ویل:
_ستړی به یې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، یخني وه، زړه مې نیولی و ، خو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسمیات په اونیمې بجې شروع کیږي، خو زه په شپږنیمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که مستقیم لاړ شو ، تر شلو دقیقو نه اوړي، خو د دفتر موټر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، یو ساعت وخت نیسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، یوه یې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
_نه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښین قضا مې په فلش کې د مریم خبرې راواخیستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت یې راکړ، نیغ کور ته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپیوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساینې احساس مې کاوه.
ټلیفون مې راواخیست، د مریم بېګاني مسکالو نه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپیوټر چالان کړ. مریم له سلام وروسته وار له واره کیسه را اخیستې وه.
_د پوهنتون په دریم کال مو صنف ته یو هلک راغی، غټې، زیږې، توري سترګې یې درلودې، له ونې لوړ و ، زنه یې سوچې، پستې زیږې نیولې وه، د مخ له روښنانه او صاف پوستکي یې پوه شوم چې سختې نه دې پرې تیرې شوې.
دی وحید نومېده، له کوم بل پوهنتونه یې تبدیلي راوړې وه.
وحید غلی هلک و ، ډېرې خبرې یې نه کولې، د همصنفیانو هرې پوښتنې ته به یې یوازې په (هو) یا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې یې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو ، له ستړیا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحید خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحيد به هر سهار په يوه ښکلي شخصي موټر کي پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوې بجې ورته ماتل و.
يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و ، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول له دوو ، دريو ټولګيوالو مې نوټ وغوښت، خو يوه يې هم پوره نه و ليکلی، يوې همصنفۍ د وحيد نوم راته
واخيست، د تفريح په وخت کې ورغلم، دی د يوې ونې سيوري ته ناست و ، کتاب يې وايه.
ورنږدې شوم.
ومې ويل:
_وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نيغ يې راته وکتل، بېرته يې کتاب مخې ته ونيو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم.
_وروره ! امانت يې راکه، سبا ته يې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته يې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې يې راته ونيولې، ورو يې وويل:
_دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ويل:
_ونه پوهېدم.
لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخيستې، صنف ته لاړم، شيبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بيا د هماغه ونې لاندې وليد ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونيولې:
_ مننه، وروره.
وبې خندل، خو په خندا کې يې ملنډې ګډې وې. ورو يې وويل:
_زه په خپله ځلور خويندې لرم.
غوسه راغله.
_نو څه درته ووايم؟
وبې ويل:
_تر اوسه دې له مانه کوم بيځايه حرکت ليدلی دی؟
_نه
_نو بيا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې يې ورولوېدم !
_ولې ووېرېږم؟
وبې خندل:
_همدا چې وروور راته وايې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو ، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پوروړې خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بېګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکاړل، سور پوښ يې و ، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د و حيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړۍ درسي سات خالي و ، وحيد مې په چمن کې وليد ، ورغلم، ښښې يې ورتولې کړې. پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
ـ د ښښني له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
ـ نه
ويې خندل:
ـ دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـ ليرې شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـ وبښه. تېروکه وه.
ور و مې کتل. وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس ! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چېټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چېټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چېټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو ، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چېټره د ټرش کاپياني واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يواځې ما چېټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چېټر ضرور و ، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټليفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و ، راياده يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و ، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ يې؟
ويې خندل:
_مهمه نه ده.
چېتړ مې ورنه واخیست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټلیفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چوپه چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
_وبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وي، پوهېږې، دا د غروې په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسې راته راووړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
_پوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلۍ رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، درېيمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پيژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډېرې ژړ ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هرڅه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
_مينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې ښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه وربانديې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وويرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. ورياده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمي يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
ـ نه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اند ېښنه ورلوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه به مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه وو مالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، څکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته وروړا ر شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وي، څکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته واېسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکې ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه پکې ډېر ول.
يوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ورونښوېدم، ويلي يې و:
ـ وخت ووت، وحيد مې يو اخې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټيلېفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.
يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.
غټې توري سترګې يې راواړولې، ځيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:
ـمشوره راکه !
په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وينېتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې وويل:
ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتې يې يم.
زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحيد غږ مې واورېد:
ـدا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلې شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:
ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چيغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:
ـچېرته ځې؟ څه پکې وايې؟
دهلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوهڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
ښه شيبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.
ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونښوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.
خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستونې نه تېرېده.
ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناځاپې ورکېدو پوښتنه يې کوله.
څه به مې ورته ويل؟ بس ! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په درېو مضمونونو کې پاتې وم.
وخت ووت، وحيد ته ويزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس ته نه پاتې و، له وحيد سره مې په ټيلېفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.
د مريم له د ېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيرۍ و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه.
بوډا تر ناوخته ويښ و، پخوانۍ کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.
بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوې راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديگ پخاوه چې د مريم ټلېفون راغی. غږيې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخې ډېروالی ګاڼه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.

ما هم غږېدا و نه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنګ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون وشرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، رايادة يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلې وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بيړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:

ـ يخني ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، ځو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ ديوال ولېد او نه هم خوشاله خيره. بس يوازې تور سړک او روانې موټرې د يو ويشتمې پيړۍ نښې وې.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټابرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلي و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لوېې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
_از وقت های جنګ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګنې ګونې ډک بازارو، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیویي خپرونه اورېدله.
ټول غلي ول، تر پایه یې یو اځې ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
_اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپیني څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې توري او پخځې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي "بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جتکه راباندې راوسته.
_راځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، مونږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
_وخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې توري حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دربیمه میاشت ټلېفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایې مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، را یاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچیني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن یې له خیالي دنیا ډک شو، ژر یې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خیالي ژوند په اړه غږېدل، کیسې به یې کولې، خپل راتلونکی به یې په مزو کې لید.
دا خبرې مې په مور او پلار نبې نه لګېدې، اول یې نصیحت کاوه، واقعي ژوند ته یې راګرځولو، خو وروسته یې پر
دوی هم تاثیر وکړ، د لندن له خبرو یې خوند اخیست.
یوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللی وه، کله چې راغله، وار له واره یې د لندن کیسې راواخیستې. خبره مالومه
شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو رالیږلي عکسونه لیدلي ول. ویل یې چې اولادونه یې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وویل چې د کورنیو د قبلیدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل یې د کابل له دوړو او د دوکان ترمخ د لښتي له بوینا که اوبو شکایت
کاوه.
ما ته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وایسېد، راتلونکي مې له وحید سره لیده. ډېر وخت به مې
د انګلیسي ویلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته یو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امریکایي ډالره غوښتل،
خو معامله پاکه ښکارېدله، پیسې په کابل کې، له صراف سره ابښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو یې یو
ټلیفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پیسې اخیستې.
بل شرط دا و چې سفر زمیني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ویل یې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د لیل مې دا و چې د
طیارې تګ ډېرې پیسې غواړي، ده د هر نفر پر سر دیرش زره ډالره یاد کړل، دا یې هم وویل چې له دې سره، بیا هم
ټول سفر په طیاره کې نه شي کولای، ځینو ملکونو ته به پر ځمکه ورا وړي.
د پلار په خبرو کې ما هم یو څه مرچ او مساله ورګډ کړل، د یوې کورنۍ کیسه مې ور ته تېره کړه، ومې ویل چې په
همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په یوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه او یا زره ډالره یې جوړ کړل. د دوکان او کور وسایل هم خرڅ
شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو ترمخ یې دوه او یا زره ډالره له صراف سره
کېښودل، پاتې پیسې مې ما او مور په خپلو زېرپیرانیو کې وګنډلې. په حویلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو
وې چې له کوره راووتو.
مریم غلې شوه، سوړ اسویلی یې ویست او خپلې خبرې یې وغځولې.
_ترنیمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ایران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو ، پلي روان وو ، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښې، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو څلورکونجه سوررویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بند یدلې.

شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو ، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.

مور مې په بېړه کوچیني ورور تر ولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.

مورې په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو ، مورې هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تورخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، ځنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو ، تنګ دهلېزو ، دواړو غاړو ته یې غوړ وروړنه راپرې ول.

همالته ودرېدو ، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور ، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو ، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جېبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچیني ورور مې ورې کوټې ته ورننوتو ، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.

ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادرې لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و ، چادرې مې پر میخ راوځړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړ و ، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګټو تورو ویښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.

ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندینۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.

کرپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دورې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنګ یې ژیړ و ، په راوتلو رډو سترګو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت.. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسۍ ته مې وکتل، په بیړه شاته شوم، تر بښینې لاندې یو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستیکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته یې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسۍ تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پېپسي سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا یې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ویې ویل:
_تر پولې ور هاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپین لستوني یې توره غټه سپږه ور واخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکۍ ویست.
ماته یې وکتل، ویې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو یې وویل:
_خارج ته تګ، دا کیسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلیفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ یې غوښت.
وریاده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.
بښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلیفون وکړي.
بېرته مې د کمپیوټر کیبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مریم ویلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدایه خیر غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که وردې، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولیو کې به یو نیم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه یې هم ښه ول، ډېرو یې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته وابسېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوې دوې پلاستیکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکې نظر ورته وکتل، پلار مې وریاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ور واخیسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_له نږدې غونډيو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو ، تودې اوبه راتوييدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور و مې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيډيو ته رسېده.
ومې ويل:
_اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_څنګه ده؟
ور و مې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
_له کومه دې کړل؟
پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
_سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړو ، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وايسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:
_سفر مو مابنام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارونو پروګرام مې ونه موند ، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلويزيون مې بېرته مړ کړ. د ټليفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټليفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټليفون راغی، له کمپلې سره ورونښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
_څنګه دې وپېژاند ؟
مریم سره ساه واخیسته:
_نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلیفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وخته، لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
_پښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوې مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.
له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړی یوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلیفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.
مریم وټوخل، غلې شوه. یو دم یې وخندل:
_ښه ! کیسه دې څنګه کړه؟
ومې ویل:
_اورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ویې خندل:
_د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ویل:
_هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.
ویې خندل:
_ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ویې ویل:
_کومه پوښتنه لرې؟
_نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:
_خو زه يوه پوښتنه کوم.
وايه.
_هر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايراني پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
_پوه نه شوم.
ويې ويل:
_ګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبوروم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:
_نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ما ته يې په پښتو induced ووايه.
ويې خندل:
_سمه ده.
_ښه کومه بله پوښتنه؟
_نه، لوسې راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.
ټيلفون قطع شو.
کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانی هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرې ساز راته.
کړپ، د پيشو کريژې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
د هلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د هلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د هلېز له خلاص وره ښويه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کېنه پښه يې درنه پسې اخيسته.
تر پيشو مخکې د هلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د ګاز د لوښې ډېبې تر شا غلې وه، وچې ستړګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.
يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:
_ملامت نه يوو، په دې وارو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ما ته يې په سترګو کې همدا ټکې ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو ، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم ويلي ول:

_ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، رایاده يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندې کښته شوو ، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه دېوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شينډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکی کوچينی موټر و ، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زمونږ خوا ته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زمونږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.

ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو ، يوې خوا ته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خو بيا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مسافرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، ځراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاېر کومې کندې ته ورولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبري سره کولې، له غږېدا يې يوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزي وربانديږ وشوې.
موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.
وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.
ورورته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.
موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلی و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.
موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.
ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږی مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسه.
پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بټۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.
پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.
له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر وروايست، ټاېر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و
ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.
د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.
موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.
پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد ،مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.
دوو مساپرو په يوه خوله وويل:
_ګزمه ده.
د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.
رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ یې تر پخوا چټک و.
له غونډیو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر لیرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ شړاغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشین غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکری مې د زنې دواړو خواووته ټینګ نیولی و.
ناڅاپه درب شو، سپیرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټینګه ونیولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ یې د پخوا په څېر ګړندی و.
یودم کوکه شوه:
ـ ورور مې!
په بیړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې یوه سړي چیغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـ موټر ودروئ!
د موټر ټاپرونه په ورو ډېرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته یې منډه ور واخیسته.
بریتور سړی تر ښیښې سر راویست. یوه مساپر په بیړه وویل:
ـ ورور یې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ویل یې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مساپر چیغه کړه!
ـ دا څنګه مسلمان یې!
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونیو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سیټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نیولي وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، یوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شیرینې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهیان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خیرخانې قلعه یې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ، د چایو د سوررلو په وخت ټلیفون راغی، حیران شوم، مریم وه، دې به یوا ځې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.

د باندې ووتم، ښېښه یې وغوښته، رایاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ، خو وروسته یې یودم وویل:

_د موټرو غږ دی.

یوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.

په غږ کې یې بدلون راغی، په خوشالي یې وویل:

_په چهار راهي کې یې؟

_هو

_کومې خواته.

_شمال !

_خو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره ثو ځله ورغلې یم.

ومې کتل. تر سړک ور ها خوا له لوېي کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ویل

_اوري

_هو

غږ یې ژرغونی و. خو و روسته یې یودم وخندل.

_هی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.

ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:

_مور به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته، خو وروسته یې د درېدو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.

مریم ټوخې واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه کړه، ورو یې وویل:

_وبښه.

شاته مې وکتل، یوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.

د مریم نیولی غږ مې واورېد.

_قلعه یې نجارا څنګه ښکاري؟

_هیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نیولی دی، د ژۍ واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دورې پورته کیږي.

مریم سوړ اسویلی ویست:

_اه، تر هماغه دوړو ځار شم.

یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په غریو کې و ویل:

_یوه هیله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وايه
ـ يوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولي؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و ، توخی راغی، ټلېفون مې ليري ونيو. خو ومې نه توخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مريم وويل:
ـ بختور يې.
ومې خندل.
مريم سوړ اسويلی ويست:
ـ د وطن دوري مې يادېږي.
غلی شوه.
د ملګري غږ مې واورېد ، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
مريم يو دم وخندل:
ـ اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ويل:
ـ څلورنيمې.
ـ ښه، که مې ايمېل ناوخته درورسېد ، چې هير يې نه کړې.
ـ سمه ده.
ـ وښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د څنګ ګاونډی راپه زړه شو ، برق يې نه درلود ، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه وايست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد ، همسايه و ، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.
راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنګ خبرونه ول، مره مې کړه. اوږد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تروېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پياله مې له چايو ډکه کړه، الماري ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړيو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پياله چپه وه.
کوټه سپينې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپيوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا يې خته. همسايه ته مې زنګ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، ليرې يې کړئ.
فکر مې سم وخوت، د کمپيوټر چونګا غلې شوه.
مريم ويلي ول:
ـيوې زېرزمينۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بنديده، د روغنی رنګ بوی يې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل کړنګ شو، ټيمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سيمينټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول.
ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته يې وچې سترګې نيولې وې، د پطلانه شنه پايخه يې په نخودي رنګ ککړه وه.
مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.
زيرزميني اوږده وه، د ناستې له پاره هيڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سيمينټو څوډکې بوجۍ د ېوال ته پربيستې. پر بوجيو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.
موټروان دروغ ويلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نيم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.
پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زينو راکښته شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سګرېټو تېز بوی ته.
سړي يوه نکلې کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.
پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ وربورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريجې وې.
د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غونډې وه، نه ژدويل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته يې وچې سترګې نيولې وې.
پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان يې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې يو دم مخ واړاوه، ويې ټوخل، وريجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.
ښښنه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولګوله، پورته يې وکتل، له سترګو يې پوه شوم چې په راتګ پښيمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر اېښی و، سترګې يې پټې وې. له وريجو يوا ځې يوه ګوله پورته شوې وه.
ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې توري اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستوني ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ايستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځګنو څپو اخيستي ول.
ورور مې چيغې وهلې، مرسته يې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنگ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.
چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ وراړاوه، خلاص غونچه وېښتان يې يوې بلې خواته کېدل. لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې خيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وېښته راوتلي وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.
نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.
ومې ويل:
ـ ښه يم. خوب مې ليد.
پلار مې بېرته پر سيميټي کځوړې کېناست. کيڼ لاس مې راپورته کړ، دوه نيمې بجې وې.
سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بېړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، يو کوچينۍ موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.
موټروان په بېړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګټو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا يې تر هغو ځانګو رارسېده چې موږ يې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکيني ټاېره يې هوا ايسته، شپبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو ـ يو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شپبه په شپبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر برېک ونيو، يو عسکر له ښېښې سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يې ټليفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته يې ټليفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، يو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او هماغته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وينېتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ورواخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود، يوې بلې خوا ته يې وکتل، له جېبه يې درې کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:
ـ مخکې پوسته ده، پوليس راخېژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليرې همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې يو کارت ورواخيست، سر يې وخوځېد، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته ايښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شۍ، لار ورسره لرو، پيسې مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يې وويل:
ـ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ يې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلې وه، لاندې د يوه برېتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو، خپل کارت يې راوښود، عکس يې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت يې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه ږيرور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور ها خوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستي ښځې څه ورته وويل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مورته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ايښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ
څنډه مالومېدله. د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ـ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړو په کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښېنه يې وغوښته، پورته يې پر څو ورو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ،
د هغه جېبونه يې وکتل، زمونږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
ـ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځېنه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
ـ افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک
تور دی.
مور مې وويل:
ـ افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره
وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
ـ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
ـ څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی واېست:
ـ هيڅ ! پلار ته يې اندېښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
ـ مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت
وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يوړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو یې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بیسکیټو نیولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وویل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تیاره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافیکي لوحو لګېدله، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپین څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مریم وټوخل، ټوخی یې اوږد شو، بیا یې په کمزوري غږ وویل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک یو يې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره یې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا یوه بوډا کتاب وایه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو یې د ګشنیزو نرۍ ډکی راوتلی و، برګر یې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه یې ونه ویل.
د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، یوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ایرانۍ پیسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅه غواړې؟
ور و مې کتل، په لاس کې یې پلاستیکي نازکه خلطه نیولې وه. د پیپسي بوتلې او برګر پکې پراته ول.
و مې پوښتل:
ـتومن دې له کومه کړل؟
کیڼ لور ته یې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لویه ښیښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخیستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سیمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک یو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وویل:
ـتهران ته یو زرو دېرش کیلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې یو.
د مخامخ دوه منزله تامیر پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نیمې وې.
و مې پوښتل:
ـدا کوم ځای دی؟
ـد کرمان دبسونو اډه.
یو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راوېست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست ، د بس خوا ته یې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وویل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نری اندام یې درلود ، له ټکري یې د وېښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ویل:
_ملایان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.
په بېړه مې وویل:
_مه ورته ګوره !
سر یې وځړېد.
عسکر راغلل، د یوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
یوه یې وویل:
_ښاغلیه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ یې ور واخیسته او په سره ټوکرۍ کې یې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، یو یې اوږده ږیره لري، له رنګه سپین دی، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومیږي، دواړه د ترمینال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وویل:
_په موټر کې ناسته مو په خیر ده.
روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وایه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پولیسو ولاړ موټر ته یې کتل:
ومې ویل:
_وېي نه پېژندلو.
پلار مې یو اځي موسک شو.
پاو ووت، د سهار چایو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټیټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.

یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کښناستو. شاوخوا مې وکتل، د یو اځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.

بوډا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور ها خوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، دري بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.

پلار مې راغږ کړ، ورومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.

ورور ته مې وویل:

_چای تیار دی.

راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کښناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.

بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.

پیاله مې راډکه کړه.

بوډا په خواره خوله وویل:

_بل څه خو به مو نه وي په کار؟

پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.

پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته یې یو لوټ ونیو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.

پلار مې بل نوټ ورسره یو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، ورې نه و. خو یو دم یې وویل:

_ډالر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ور ټول کړ.

بوډا کښناست، په خواره خوله یې وویل:

_ښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یو اځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.

پلار مې وخندل، له پیسو سره یې یو بل لوټ هم یو ځای کړ، بوډا ته یې ونیو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا یې نه وه.

چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید خبره راګرځېدله.

بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې څمکه آبپاشي کوله.

نیم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې یې مبایل و، په غوسه یې وویل چې په ماپسې راځئ.

پلار مې بکس ور واخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د پوټ ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته ترشنګ وکتل، ورو يې وويل:
ـتهران دی؟
ځواب مو وانهورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافيکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لويو ښېښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نريو ټکريو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آينې ته مې پام شو، د موټروان پرسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککرۍ سپينو ويښتو نيولې وه.
غټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلي ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د بوال تېر شوو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مېنځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
ـورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.
آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګ کانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
ـمه يې ښنه!
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړې و.
پلار مې د اوبو جګ ورواخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په ګوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکي څوکیو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې یې زما پر وېښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د ښنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پیالو د رېږدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونیو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د یګ برغولی مې لیرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_اوبه یې راننه وړې؟
مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
_هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کېږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونیو، خو کار یې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د تویېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
یو وخت مې اوږو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو ورې جګ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
_اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
_پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونیو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه یې ایرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ویل:
ـد کوم ځای یې؟
غتې مړې سترګې یې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.
د چایو د سورولو په وخت یودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ږیرې یې په کمیس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وویل:
ـیوائې نه یو.
پلار، موراو ورور مې بېرته خپلو ډکو پیالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حویلۍ د دروازې تر څنګ مې یوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې یې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځینې ګرځېدل، نور د بوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زیاتره یې خیرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړیږي.
ورغلم.
مور مې وویل:
ـتر کومه به دلته یو؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسویلی ویست، پیاله یې ور واخیسته او پر کټ کېناسته.
ریموټ مې راواخیست، بیطرۍ مې ترې ویستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حویلۍ ته مې وکتل، هیڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته یې لوېې تکې سپینې ډبرې پرتې وې، د کاشیو د جوړولو کارخانه راته وابسېده.
لیرې مې وکتل، تر هسکو تامیرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ور و مې کتل، مخ یې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ږيرې ته چاړه نيولې وه.

موږ ټوله ورځ په کوټه کې وو ، له ورې نجلۍ پرته مو بل هيڅوک هم ونه ليدل. نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو ساعت خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دريیم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حويلۍ ته کښېنته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ويل يې چې يوائې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

يوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.

د باندې لاړو ، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښېنته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشايو بوی ډېرېده.

پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کيڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر يې سترګې بربېنولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخيسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.

غولې ته مې پام شو ، سپينې پربوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشايو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

_غواوې يې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيړې پاڼې پرتې وې.

په سپينه چپنه کې يو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ورواغوستل، د بوال ته يې لاس ور وغځاوه، سويچ يې وواهه، په رڼو پايپونو کې سپينې شېدې روانې شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.

پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه ليرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې اېښو بيطريو ته مې وکتل، سيورۍ پرې راغلې و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلويزون ته ريموټ ونيو ، کار يې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

_نوم دې څه دی؟

را ويې کتل، په خواره خوله يې وويل:

_زيبا.

ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نوې بیطرۍ نشته؟
ـ علي رضا ته به ووایم.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـ د کوم ځای یې؟
یوه شیبه غلې وه، بیا یې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـ د بدخشان.
حیرانه شوم.
ـ نو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
ـ دلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
ترلاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد، جارو ته یې وکتل، ورور یې وویل:
ـ کوټه پاتې ده.
ومې ویل:
ـ پروا نه کوي.
ـ علي رضا ته غوسه ورځي، وایي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ـ ډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:
ـ مه ډارېږه.
سر یې وځړېد:
ـ دې کوټې ته ډالري کوټه وایي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته یوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې یې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشویي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ویل:
ـ ښه، زېبا! دلته دې خوک شته؟
سوړ اسویلی یې وایست.
ـ نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، ببرته مې په خپل ځای کښنوله.
تندی يې تريو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ويل:
ـهيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
ـنه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زبيا خپل سر ته لاس وروو‌ړ، ټکری يې ونښوياوه، غوږ يې وينې و.
په ژړغونې غږ يې وويل:
ـسهار يې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ يو دم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو يې ور واخيسته.
ومې ويل:
ـدا سپی څوک دی؟
ځواب يې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپيوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې
مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رنې کړې، پردې ته مې لاس وروغځاوه، شين سهار و، د ځنګ همسايه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخيستې، لس دقيقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور
فرش ته سپينې واورې راورغړېدې. ګام مې واخيست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړ ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په يوه ځل دومره ډېره نه وه اوربدلې.
د همسايه غږ مې واورېد:
ـدا ځل مجبوره يې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـد پارو ژۍ د بام ايزوګام ورسره اړوي.
ويې ويل:
ـ مخکينی واورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا واوره لنده ده، باموته درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو ــ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير ورپې ټوټې تورې ورسره واخيستې.
ټليفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاين شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د ښنګ ګاونډي راغږ کړل.
ــ درشم؟
ور ومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک ټوک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار وا بسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړی مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ــ زيبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، راياده يې کړه چې بېګاه يې د سر درد له لاسه ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زيبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زيبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ويل:
ــ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کرپ شو ، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زیبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وويل:
_علي رضا و؟
راويې کتل، له ډکو سترګو یې یوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ويل:
کیسه راته وکه.
سر يې وخوځېد.
ومې ويل:
_څومره وخت کیږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وويل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو ، پلار ته مې يې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند ، د سړي پر سر يې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو ، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ يې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې وید بدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل ورکي ښار ته یوورو ، علی رضا مې همالته ولید ، په دوهمه ورځ يې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو ، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو ، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زیبا غلې شوه، ور ومې کتل، پر سرو غومبرو یې مرې اوښکې روانې وې.
ومې ويل:
_بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مي ځو ځله خپل ورور ته ټلیفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل يې چې له دې ځایه نه شئ وتی.

یوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ورولوېد ، ورياده يې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل يې دا و چې دلته به سلګونو بټیو دي، کومه یوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې مازدیګر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته يې بد رد ویل.

په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

مور ته يې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وره او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته دېګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به يې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به يې وويل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ویل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دیګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به يې سترګې ور ترخې کړې وي، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به يې شمېرلې.

یوه ورځ مې وریاده کړه !

ـوبه تښتو.

سوړ اسویلی يې وایست:

ـتاسو تر دېوال اوښتی شئ؟ !

یوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شو ای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا ځو ورځې ورک و ، یو ماسپښین راغی، زما د مور پر ورانه یې لاس کېښود ، ویې ویل چې په سختو مې نه لوربږي. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا یوه خبره کوله:

ـ د خدای له پاره، له کوټې ووځه !

علي رضا ماته وکتل، را یاده یې کړه چې د پورتني کوټې له یخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخیستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کیلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.

علي رضا و ، په مخ او غاړه یې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې را ته ښکاره شوې، را یاده یې کړه چې که دې چا ته څه ویلي ول، نو پلار دې وژنم.

چا ته به مې څه ویل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا یو دم چیغه کړه، پر خوله مې یې لاس ونیو ، مور ته مې وکتل، ویده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو ، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته یې په غریو کې وویل:

ـ مور مې کېناسته، شکېدلي جامې یې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما یې خپرې کړې، ترږېرو یې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، بیا یې کلکه پر تندي ښکل کړم، یودم یې منډه واخیسته او سرتور سر د باندې ووته.

ټکرى مې راواخیست، پسې ورغلم، درب شو ، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې یې سرې وینې راووتې. دې د تامیر له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چېغه مې خولې ته راغله، په غریو کې مې وویل:

ـ بس دی ! نور څه مه وایه !

زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې لیرې کړ، نجلۍ وویل:

ـ تا کیسه غوښته !

غریو واخیستم:

ـ سمه ده. ووایه !

نجلۍ وویل:

ـ چیغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر او سپنیزو سیخانو تاوې وې، زورونه یې وهل، ایرانیانو ته یې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سیخان ټینګ ول.

د فارم کاریګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاس یې پورته کړ، بېرته یې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.

ترږېره غلی و ، د مور شکېدلي ټټر ته یې وچې سترګې نیولې وې، وروسته یې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې یې ونیو ، یودم یې کوکه کړه، له چیغو سره یې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې بنه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
_علی رضا و؟
سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
_نور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
_مور ته ورنږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یو دم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ورومې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده ، په سترګو مې زور راووست، څو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زېبا غلی شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندی نه ځې، ښکلې هوا ده.
ورومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
_سر یې خوږېده، ویده ده.
_ته نه ځې
_نه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره ویرې کړې، په غریو کې یې وویل:
_تاسو مه ویرېږئ، دوی ډالري مسا پرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
_دوی؟
_هو ، ماته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پیژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مسا پر راوړې، ډالري مسا پر کم دي، همدا کوټه یې ورته بېله کړې ده، خوراک، ښناک یې هم له نورو جلا دی، پام وربادې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومنې مسا پرو نوم پرې اینبی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، ترهغو د پنجرو ترشا ولاړ وي چي کوم خپل يا ملګرى يې د قاچاقبر پيسي ورته راورسوي. خو داسي کسان هم پکې شته چي په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوى د سهار له خوا يواځي لس دقيقي له کوټې راباسي، علي رضا وايي چي تبنتي، لس دقيقي تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مي د يوه مساپر چيغي واورېدي، ځان و، ګېډه يې خوږېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زيبا غلي شوه.

ومي ويل:

_ته دلته څه کوې؟

_ديګ پخوم.

لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غريو کې يې وويل:

_د مور له مرګه وروسته يې يوه کوټه بوتلم، ځلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځواني، هرې يوې بيله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کورته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور وليږه.

زيبا غلي شوه.

ور ومي کتل، شونډې يې لړزېدلې.

ومي ويل:

_بيا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغى او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو ترشا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يواځي په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چي لړ ژوبل شوى دى، بس، چي له روغتونه رخصت شو، ورسره تلاى شي.

د شا کوټې ته يې بوتلم، يوه زوړ سرې ديګ پخاوه، علي رضا رايادده کړه چي مرسته ورسره کوه !

د شپې به يواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلى، مور مې ليده، لوڅه لغړه وه، د سرو وينته يې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ويل به يې چي مخ په جوړېدو دى.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غى. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. يوه ورځ يې راته وويل چي پلار دې پوليسو نيولى، اوس به يې خپل وطن ته اړولى وي.

. تمه مې ونه خته ، ځاى ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

يوه غرمه فارم ته لاړم، شبدې مې را اخيستې، د يوه کاريګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدى، له مانه يې وغوښتل چي د خوشايو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حويلۍ په کونج کې دى، دوى د ټولې هفتې خوشايي هماليته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، يو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکرې مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چیغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پیره دار سترګو ته ونیو.
هغه وارخطا و، یوې بلې خوا ته یې کتل، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه یې رانه تاو کړل، ټټر ته یې ور نږدې کړم، پر ککرۍ یې شونډې راکښېښودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه یې څه نه ویل، اخیر یې رایاده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځایه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ویل. رایاده یې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، دیګ به مې یواځې پخاوه.
یوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه یې راته وویل چې نه پوهیږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې یې سترګې سرې ښکاریدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونیو، په دروازه کې کېناست، بوتل یې پر غولي کېښود، رایاده یې کړه چې د پلار په اړه مې پوهیږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا یې کوله، مورا و پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله یې رالنده کړه، بوی یې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخیسته.
دی همالته پرنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رښو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخیستی و، خواست یې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چټیات وایي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته یې هیڅ هم نه و ویلي.
زیبا غلې شوه، ماته یې وکتل، په غریو کې یې وویل:
_پلار مې راځي؟
د هغې تر نرۍ ورمیږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زیبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وایي چې پلار دې راځي، بیګاه یې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره یې راته وکړه، له خولې یې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بیا یې وخندل، زما ټټریې څو ځله په خپلو ګوتو ټینګ کړ، ویل یې چې خوند درکوي؟
په چونډیو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ویل یې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه یم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مریم خبرې ختمې شوې.
جیب ته مې لاس کړ، فلش مې راویست، د لوسي په ایمیل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلیفون راغی، ملګری مې و، ویل یې چې مېلمه مې یې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټینګ و.
جامې مې بدلې کړې. کورته ورسره لاړم، له هالنډه مو د لیسې دوختیو همصنفی راغلی و، نه یې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګیوالو وګرځېدو، ماښام تیاره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې بېړه وه، ویلې یې ول:
_په سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زیبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زیبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه
افغانۍ راتلې، خو زیبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه
خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته
کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې ورې پراتې ته کتل، د زیبا له اوښکو ډکې سترګې
مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
_هه ! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، ورې به شي.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
_ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
_اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زیبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په
ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښ ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې
ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلېفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې دابرې غوندې
ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځې.
شیبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت شه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد ، موټروان و ، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژړږو ونو کې ولاړو.
موټروان کیڼ لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتویېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښته شوو ، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و ، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و ، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې
یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو ، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښته شوو.
تیاره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټین ښکاره شو ، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو ، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو ، یوه لویه کوټه وه.
په زړه درۍ کېناستو ، د لاټین په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، ښنګ ته
ایښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند ننبې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.
وروسته یې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو ، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد ، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ایستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې ، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو
یې لوګي ختل، په ډبوالونو کې یې تیرې او ښویه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد ، ټوپ یې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخیسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، تړلي سپي کوړنچ وهل، غلی د ډبواله ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونیولم، تر بې پانو غوټه نیالګیو تېر شوو ، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.
له چایو وروسته د باندې ووتم، لمر و ، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بېرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکيه تر يوه کيلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره يې پوه کړو چې بايد کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، ورور مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره يې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره يو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وانښه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا يو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو يې سپين برېتونه پراته ول، ټول تندی يې ګونځو نيولی و.
سړي د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ډکه يې د چرګ ورون ور وايست، ور پوه يې کړل، خولې ته يې ور ووړ، د بريتو اوږده سپين وېښته يې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته يې وکتل، په ډکه خوله يې وويل:
ـ ښکلی مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته يې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې يې ږدئ. هيڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چيچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره يې وويل:
ـ ننه، چای راوړه!
وروسته يې له جېبه څه راويستل، د قير غوندې سرېښناکه ورې ټوټې وې. ويې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري..
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پياله او کوچينی ترموز يې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پياله خولې ته ووړه، پلار ته مې يې وکتل:
ـ صاحب منصب يې؟
پلار مې وچې سترګې ورته نيولې وې.
سړي وويل:
ـ ډېر ايراني پوځيان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بويه ډکه شوه. بيا يې زما پلار ته سګرېټ ونيو، لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته يې سيګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخي واخيست، زما پلار ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
ـ ډېر غيرتي يې!
يو دم يې وخندل:
ـ خو دلته هيڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وویل:
ـ تېر کال مي یوه ایراني کورنۍ له سرحده اړوله، دوي پیغلې پکې وې، په تګ کې مې له یوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته یې وویل، د سوکانو وار نه رابانديې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونیوله، مچې مې ترې واخیستې، ورونو یې راته کتل، خو هیڅ یې هم نه شوای کولای.
څه به یې کول؟ هه! هیڅ، نه پولیسو ته ورتلای شوای او نه یې هم ماته کومه ځپېړه راکړه. زارۍ یې کولې، ویل یې چې خویندو ته مې څه مه وایه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوی هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. یواځې یوکیلو متر واټن ټول غیرت ورڅخه واخیست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه رابانديې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخیستې، زارۍ یې کولې. ډېر فرق دی، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې یو هلک ولاړو، مازې یې راته وخندل، خو ښه نه رابانديې ولګېده، پلار ته مې وویل، ماښام کور ته ورغی، د هلک پلار یې راوایست، جنرال و، یوه عادي دوکاندار یوه روپۍ کړ، خو دلته یې یوه معتاد ایراني ته هیڅ هم نه شو ویلی.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـ مه ویرېږئ!
ور ومې کتل، زما مور ته یې وچې سترګې نیولې وې.
سړي وخندل:
ـ موږ دوه ډوله مسافر لرو، ځیني کمې پیسې راکوي، مازې یې تر سرحده اړوو، نور یې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غونډې مسافر بیا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره میاشت، لس، پنځلس مسافر تر سرحده اړوم، د هر مسافر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پیسې دي.
غلی شو. ګړی ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ دولسو بجو ته ځانونه تیار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
یوولس نیمې بجې راغی، زما پلار ته یې یوه پلاستیکي کځوړه ورو غورځوله، ویې ویل چې د پوستې د عسکرو له دیده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور یخن قاقه را وایستل، یو یې په خپله واغوست، بل یې زما ورور ته ونیو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رایاده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې ورې ډېرې لاندې ونه رغړي.
دا یې هم وویل چې تشویش مه کوئ، یوه پوسته ده، لیرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې یې یواځې یو ځل ډزې رابانديې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پیڅکه کې په سړي پسې روان وو، یو ځای ودرېدو، د یوې هلیکوپټرې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځای تېره ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ور واخيست، په احتياط مخکې تلو، يو دم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چيغه کړه!

ـزوی مې.

سړي يې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټيټ غږ يې وويل: ـوژني مو.

غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چيغې يې وهلې.

پر مخامخ ډېرو د بتۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترګې يې نيولې وې، د غوږ لاندېنۍ برخه او غاړه يې لانده ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری يې خوت.

چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېنه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې شوې، مخې ته يې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.

سړي راغی، زما مور يې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.

پر سر مې د مرميو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.

سړي راغبر کړل، ورغلو، د لويې تيږې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری يې خوت.

سړي يو دم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.

عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بتيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.

مريم غلې شوه، وررو سته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:

نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:

ـمريم، مريم، سترګې رڼې کړه!

ور ومې کتل، همالته په ډېرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موښل.

ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری يې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

ـکمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.

پلار مې هماغسې ژړل

سرې بکس ته ډېره ووهله، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

ـشاته نه شئ تلای، د ایران پولیس مو نیسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بیایي، هر څه چې یې زړه ول، کوي یې.

پلار مې هماغسې ژړل

سرې بکس ور واخیست، ولاړ شو، ویې ویل:

ـ رڼاوې لیرې دي، داسې وخت بیا نه شې موندلی.

پلار مې یوه شېبه غلی و، بیا ودرېد، مور مې یې پر اوږه واچوله. نیم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.

د مریم خبرې ختمې شوې

پاو وروسته یې ټلیفون راغی، ویې ویل چې د روغتون د دهلېز رنګ یوه ورځ نور وخت نیسي، خو لوسي په کور کې انټرنیټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.

مریم خوشاله وه، ویل یې چې د پلار وکیل یې زنګ ورته وهلی و. شاید دوهمه محکمه یې د قید موده راټیټه کړي.

نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مریم په رالېږلو خبرو کې یو څه کم و.

کیسه سمه نه راتله، باید ورباندې پوه شوی وای.

بخت یارې راسره وکړه، د پوښتنې یې راته وویل، سل زړونه مې سره وتړل، ور یاده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتیب واوښتئ؟

مریم غریو واخیسته، ټلیفون قطع شو.

ځان بد راته وایسېد، خو چاره نه وه، نن، یا سبا، باید پوهېدلی وای.

لنډ وخت وروسته ټلیفون راغی، مریم وه، ښښنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـدوا ړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په څمکه کې ستورې ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وینه لا توده وه. چیغه مې ستونې ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.

سرې تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلې سپین لاسونه لیدل.

سرې تر مټ نیولې وم، ګړندی ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.

مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

وروسته یې په غریو کې وپوښتل:

ـورور به مې ژوندی وي؟

غلی وم..

د مریم ژړا زور ونیو.

ټلیفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مريم خبرې راواخيستې، ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، ويلي يې و:
_په رنګونو د ېوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانۍ خرابه، د ستورو تتـه رڼا له د ېوالـه پـه رالوېدلو لويو-وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ايسته، ستړی و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيږه ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
_زه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځېر يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ويې کتل، يودم ودرېد، سړی يې تر مټ ونيو، په حيرانۍ يې وويل:
_دا زموږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
_ خو دا ستاسې نه دی!
لاس يې راويست، کڅوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
_څه دي؟
_پوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چيغه يې کړه!
_تا زموږ په بکس کې پوډر ايښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له د ېواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:
_د همدې پوډرو په خاطر مې سړي مرمۍ ومنلې او بکس مې راوور.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:
_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره يې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورپې ډېرې ورغږېدې. ټول پرېوتو.
د شغالورو انګولا شوه، سړی بېرته نيغ کېناست، په ټيټ غږ يې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، موږ ته يې وکتل، ويې ويل:
_دی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې ځوان ته څه وويل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخيست، په لهجه لرونکې فارسي يې وويل:
- دا سيمه خطرناکه ده، بايد لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
تول راووتو، سړې ايران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تياره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا يې وهله.
يو ځای کېناستو. د موټر بل ځراغونه پر لوځو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، ليرې وې، خو رڼاوې يې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو يو ساعت لاره، په دوه، دوه نيم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپيو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چيني کوچينيو سپيو منډه راواخيسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ يې وهلې.
يوې کوټې ته ورننوتو، ځراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان ځراغ ور واخيست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ يې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چيغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چيغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس يې زما د ورور پر وچو وينو سور و، له چيغو يې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ويې کتل، سترګې يې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر يې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره يې چيغه کړه.
تولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخيست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچيانو غوندې له رنګو (پاوليو) ډک، ګرد کميسونه يې اغوستي ول.
يوه يې زما مور ته ورغله او بلې يې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه يې پوه شوم چې اصلي کيسه ور مالومه ده.
په ژبه يې نه پوهېدم، خو پوست غږ يې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، خو کوره ول، رمې يې درلودې، سړو يې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدريو (واسکټونو) يې راوتلې جېبونه لرل، په ختيه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره يوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ويل، هيڅ.
تول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوي نوم به يې واخيست، بيا به يې يو دم چيغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې به يو اځې ژړل.
په دربيم سهار يو موټر راغی، په باډۍ کې يې له وطني چرګانو ډک قفسونه ايښي ول.
موټروان په قفسونو کې لار وايسته، مورې ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو
غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زمورې تر سرونو يوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر ايښی و، د ککرۍ پر تور ټکري يې د چرګانو سپينه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي
ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مينځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سيميټي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې.
موټروان راغی، زمورې پر سر د ايښي قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرګان يې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه ايښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته
مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ــوان، ديرش کيلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چيغې کړې، د سر قفس ليرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نيولی و.
پر يوه لويه تيږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر
سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې وراوړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلي ږېره پسې يې مړه ښکه سريښ وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځواني نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي دېوال، آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل ايښي
ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې
واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته
وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و ، کمربند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد ، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيکټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې يې له غمه ډکې وې،
د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچينی، خو ښکلی ښار و ، ډېری کورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.
د ريل په ايستګاه کې يې يو بل سړي ته ور وسپارلو ، سړی له ونې هسک و ، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې
ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ريل تېر شوو ، تر دوو پټليو واوښتو ، بار وړونکي ريل ته ور وختو ، له کارتنونو ډکه تياره کوټه
وه.
مخکې لاړو ، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو ، سړي يوه پلاستيکي کڅوړه راته ونېوله او په خپله له ډبې
کښته شو.
شېبه وروسته يې نور کارتنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د کارتنونو له چولو څخه د
وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت څوکۍ
ولړځېدلې، د رېل پر شاتني د ېوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و ، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ريل حرکت
کړی و.
د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وويل:
_هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وټپولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی يې درلود.
ټول غلي وو ، يوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولی و ، خوند يې رانه کړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر څنګانه مې سر کېښود. په ويښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و ، پلار مې خربده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم
ويده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ريل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخاری ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅکه
رپېدله. ورغلم، علت مې وموند ، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مريم ويلې و:
_هره خوا سړې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي څاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو څاڅکي څاڅکي وينه
توېدله. سپيني کاشۍ سرې وې.
مخکې لاړو ، په سپينو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو ، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يو دم چيغه کړه:
ــ وينه.
پلار مې په غېږ کې ونيوله.
مور مې چيغې وهلې. د خپل زوې نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړ و خلکو په حيرانۍ ورته کتل.
مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.
په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سړي او سپينېزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.
مورې هم ساره د ېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې را ته نيولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يو دم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور و مې کتل، زما د ورور کميس و.
مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.
په دوی کې يو هم افغان نه شو را ته ښکاره.
مورې د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې بربښېدلې.
لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زمونږ غوندې غير قانوني مهاجرول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.
په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته او ږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.
مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ايښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. د ېوال ته مې لاس ور وور، پرخه يې را ايستلې وه.. ټول په يخچال کې ناست وو.
د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رډو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، يوــ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساره شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یو اځي یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې را وا یست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر ځنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او منته رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، یخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامي زور اخیست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نیولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځیر مې ور وتاړه.

یوې ښځې چیغه کړه، مخ مې ور واړاوه، یو کوچینی هلک یې په غېږه کې پروت و.

یوه رېږرور سرې په بېړه ماشوم ور واخیست، په سېنه پورې یې ونیو، لاسونه یې ور ومونبل، ماشوم په سد را غی.

خو یو بل تنکی ځوان رنګ شو.

نارینه ولاړ شول، او سپنز دیوال ته یې سوکان ونیول، یخچال چیغو په سر واخیست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خوا ته منډه واخیسته، یو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ را باندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د یوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، یوه ځوان پر تور سرک پلتۍ وهلې وې، سر یې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ یې د مټ په برخه کې په وینو سور و.

یوه وارخطا عرب په انګریزي ژبه وویل:

ـ د خدای له پاره، ماشومان مو له یخنۍ مړه شول.

یوه وسلوال چیغه کړه!

ـ ستاسو له پاره یو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:

ـ موټر ته وخېژه!

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وویل:

ـ یخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.

مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوځې وې، یوه سرې یې پر اوږو تولیا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټېپي ځوان زګيروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو يخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.

وخت ووت، يو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول. زما له مور پرته، نورو ټولو او سپينيز دېوال ته سوکان ونيول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارينه وو، ناري وهلې...

موټر يودم بريک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه يې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له يوې ماشومې يې د غوښې لوی ورون ليرې کاوه.

مور ته مې سترګې ور واړولې، سر يې په غبرګو لاسونو کې ټينګ نيولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وينې وه.

ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تيرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

يو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې يې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه يې د يخچال د دېوال غوندې سړه وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر يې يوې خواته کوږ شو.

غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ يې زما له ټټره واخيسته، ورومې کتل، مور يې وه، دوه درې ځله يې د نجلۍ نوم واخيست، اوس مې هم په ياد دی، زينب نومېده.

مور يې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته يې يودم کوکه کړه.

چيغې ډېرې شوې، نه يخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مريم ټوخې واخيسته، څو ځله يې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخې وار نه ورکاوه، وروسته يې په جرږ غږ وويل:

ـ نن ښه نه يم، دوه ځله مې وينه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کيسه مې نيمګړې پاتې شي.

مريم وټوخل، بيا يې وويل:

ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د يخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهيانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موړ خخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور يې تر وليو نيولې وه.

د باندې تياره وه، تود باد لګېده، يا به موږ ته تود ايسېده، خو هر رنګه چې و، د يخچال تر هوا ښه و.

شپېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه يو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو ښځو ژړل، په يخچال کې يې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټينګې نيولې وې.

ښځو تر هغو چيغې وهلې چې د اتلس ټايره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتليو تيږو سره لګېدلې.

د ماشين غږمو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشيني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، ځراغونه يې مړل ول، د اوبو ساړه ځاځکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهیانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافیه راپه زړه شوه، لیکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکیې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکیې بیرغ ولید.
موږ د یوې لویې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د پوال سورۍ و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشین کې وو. تر اوسپنیزو زنګنو لویو ګراریو تېر شوو، پورته وختو، غتېه کوټه وه، له سوریو د پوالونو څخه یې نرۍ باد راووت، د بتۍ سپینه رڼا پر پلاستیکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخې خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چیغو مې سترګې رنې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوې نغرۍ کې مرې ایرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګرېټو له ډبیو، چیچل شویو هډوکو... داسې راماлومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شویدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زینه ختلې وه. پر زینه مې لاس کېښود، یو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخېژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، یوازې د سمندري مرغانو اود یوې نیمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشین غږ مو اورېده.
ماښام تیاره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان یو. کم او زیات، نیم ساعت وروسته خلطې رانه لیرې شوې. په ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټایرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټایرونه د ځاه د چکونو غوندې پر یوه بل ایښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټایرونو مینځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټایر پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټایرونو کې ولاړ ول.
شېبه وروسته یې بل ټایر راوړ، تور ټایرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټایر یې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر یې نور ټایرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختیاره وتلی و، له جمپ سره به ټایرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هیڅ مې هم نه لیدل، خو کله کله به مې له ښې اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه یې؟
دوه ساعته وروسته له ټایرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
یوه کور ته یې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ یې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هیڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آېينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.
په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.
په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو، هماغه يو ولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.
_پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په مونږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لويې ډېرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډېرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.
يودم درب شو، يو څوک لاندې ورغږېد، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وينو داري وهلې.
يوه عرب په بيړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.
سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل.
يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وويل:
_ځئ!
روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود، دېوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.
اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پرېوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ويده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تيره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپيژاند ،له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مرې وې، نه يې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پړاشوتي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و ، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبۍ بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مينځ کې کېناستو ، يوه قاچاقبر راياده کړه چې سارا ګشت ته تير شي. يوه شوم، اورېد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مينځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو ، يوه ماشين ته مې پښې ور وغځولې.
چيغې شوې، ور ومې کتل، برګ لستونی چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مينځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نيول.
څنګ ته مې پام شو ، ماشين سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود ، تياره وه، يوازې په ماشين کې له پرې شوي سوري ځخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بيهوښۍ ځپه رابانديې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مريم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټليفون راغی، ورور مې و ، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و ، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په ځلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اوربدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښو ېدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.
ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي و:
ـوخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې څړیکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـښه یې؟
مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ یې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکیو تر مینځ بېسده پرته وه.
پلار مې وویل:
ـوخت غواړي، زه خپله یو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښیښې ته پلاستیک نیول شوی و، چوله مې کړ، یوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه،
ماشوم ته یې په چوشک کې شیدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر یو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وره میداني وه، شاوخوا یې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه راګرځیدلي وو.
له یوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سیټ کې چاغه ښځه ویده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بیلدوزر په بیل کې یو څوک ناست و، ډکې
وېښته یې پر سر نه و پرېیښې، خو له راوتلي ټټر څخه یې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه یې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نیکر له کمربنده یې توپانچه
ښېله کړه، پوه یې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا یې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلي څوکۍ کېناستم، له ماتې ښیښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن یادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه
ورته نیولې وه، کاغذ پران یې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحید مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې یې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښیښې مې ور وکتل، سر خرېیلې نجلۍ د یوه زاړه موټر باټې
ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارینه ترې راووتل، په لاسونو کې یې نکلي کاسې وې.
مورې هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، یوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونیوله، په اوبو کې
جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل. له ببرو وېښتو او خیرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلې.

ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله.

مازدیگر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو - یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وویل:

_افغانان یاست؟

د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.

یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سیروم د څړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د انا زګیروی خوت، وضع يې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.

مور مې خبره کړه، سترګې يې وځلېدې. خو څه يې ونه ویل.

ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.

ماخستن يې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږي وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.

پر یوه ټاېر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژګان نومېده، ویل يې چې تر استانبوله يې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه يې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راورسولو.

مژګان وویل چې یو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونیو ټکې مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونیوله، ویې ویل چې عراقیان دي، مور يې وایي چې له یو ویشتو ورځو راهیسته، دلته یو.

مژګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا يې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

موږ تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خبیلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ویله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم ګډ و. د موټرو تر ډبوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل.

سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښیښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښایسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې يې په سترګو وې. لاړه او پر ټاېر ځړېدلې سر غلې کېناسته.

له مژګان څخه مې وپوښتل:

_قاچاق وړونکې ده؟

ویې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه، زموږ غونډې غیر قانوني مهاجره.
حیرانه شوم.
مژګان وویل:
_ایرانۍ ده، کیسه یې راته وکړه، ورور یې په لاره کې یوناني پولیسو وویشت، قاچاقبر ترې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کیږي، دا باید له دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زیږ شو.
مژګان وویل:
_هاغه هلک وینې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لویه او سپنه ، ببر سری تنکی ځوان ناست و.
ومې ویل:
_هو
_افغان دی، له دې ځایه سم نه ښکاري، خو که ور نږدې شې یوه سترګه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګری و، تندې وا خیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، او به یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخیستلو بازار تود و، بېوزلې ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.
یو غږ مې وا اورېد، د مژګان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې او سپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه يې ايميل راغی او نه هم ټليفون.
د مريم د ټليفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
يکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمېل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې
خبرې مې راواخيستې، ټيکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاوډ سپيکره د مريم ټوخی
راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وويل:
_څو ځله مې ټليفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخيسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غورپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:
_د ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شايد تر دې ډېر
غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ايټالياوي پوليسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو،
ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، ميداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.
تيږو ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راتويېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګيروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندې وايسته، خو موږ ته دربيمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، يوا ځې يوه غونډۍ ور ها خوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پرېوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سيټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د يوه ګوښي کور مخې ته پرېښودو.
څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ ايښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.
ورغلو، پر څوکيو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله واړه واړه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زورو، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، ورومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ورووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، وروم‌ې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وینښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خود ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، ترډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوي د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاري هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
ځېږور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري وابنه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ورواړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، ځېږور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وینښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، وروم‌ې کتل، مور مې د تشناب کاغذ وراخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وریځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیورې یې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يو سيوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، څښتن رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوټه يې کړه، په غېږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغور کېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته. ساه مې بنده شوه، سری مې ترڅنو ونيو ، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه. سری يودم شاته شو ، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
_ايق !
ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.
سری دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا ! ! !
سړي منډه کړه !
چيغه شوه، پاڼې وخوځېدې، مور مې له ګڼو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خرېيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو وېښتو ته ور ورسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
وړې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخيسته، له ګڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژی ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته يې باد يوې، بلې خوا ته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونيو ، جټکه مې ورکړه، ور ويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:
_نه !
مريم ټوخې واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو يوائې زما د مور د کميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.
د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوړ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و ، وروسته خرهاری راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کړپا ، په ايټالوي ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټايرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.
په سهار مې لوسي ته ايمېل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:
_ښښنه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د سټوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوېشت کنګل را څرېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ورولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
څلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
_د مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:
_وبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوا ځې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معاييناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
_عمه لوسي! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
ويې ويل:
_داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې ويوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
_وحيد مې وليکه، ځو خيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.
يودم يې وخندل:
_ته ورته وګوره! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
_اه! عمه لوسي! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيمېټي څوکۍ يوا ځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راويې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپېبه دواړه غلي وو، مریم څمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې رانولولې.
ورو مې وویل:
ـباد سوړ دی، نه څو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ـوحید ته مې ټلیفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادي یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.
په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټټر په وینو سره ول.
مخ یې راواړاوه، ورو یې وویل:
ـوحید مې خوشاله ولید، کوم بل ارمان نه لرم.
مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.
یوه ورځ یې راته وویل:
ـاه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه!. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره لیکلي وو.
په سبا مې ایمېل ور ولیږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو، چې مریم په تا باور درلود، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.
په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلیفون کې د مریم خبرې راپه زړه شوې:
ـنه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.
ټول سم ول، یواځې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library